



Arrest

nr. 184 918 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 20 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 21 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), aan de verzoeker op 23 september 2016 ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 24 oktober 2016 met refertenummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat J. KANNAS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché B. BEULS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, komt op 27 januari 2013 België binnen en vraagt op 29 januari 2013 asiel aan. Op 24 april 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 111 297 van 4 oktober 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoeker.

1.2. Op 3 mei 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinqies}). Bij arrest nr. 114 729 van 29 november 2013 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.3. Op 9 oktober 2013 leggen de verzoeker en zijn partner A.R., die de Belgische nationaliteit heeft, voor de ambtenaar van de burgerlijke stand te Temse een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.4. Op 6 november 2013 dient de verzoeker een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Op 5 mei 2014 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 131 903 van 23 oktober 2014 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5. Op 27 november 2013 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9^{bis} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

1.5.1. Op 11 december 2013 neemt de gemachtigde van de burgemeester van Temse een beslissing tot niet inoverwegingname van de in punt 1.5. genoemde aanvraag (bijlage 2). Nadat deze beslissing op 27 januari 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 121 630 van 27 maart 2014 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.5.2. Op 20 januari 2015 wordt de in punt 1.5. genoemde aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 156 903 van 24 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6. Op 20 januari 2015 wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 156 905 van 24 november 2015 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 22 januari 2015 dient de verzoeker een tweede aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Op 15 juli 2015 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Bij arrest nr. 156 907 van 24 november 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.8. Op 24 maart 2016 dient de verzoeker een derde aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in het kader van een wettelijk geregistreerd partnerschap van een Belg. Hij wordt in het bezit gesteld van een bijlage 19^{ter}, waaruit blijkt dat hij een uittreksel uit het vreemdelingenregister betreffende wettelijke samenwoning, een paspoort en een geboortecertificaat heeft overgelegd en waarin hem wordt gevraagd om binnen de drie maanden "*bewijzen duurzame relatie + bewijzen voldoende bestaansmiddelen van A. (...) + ziektenkostenverzekering + geregistreerd huurcontract of eigendomstitel*" voor te leggen.

Uit het administratief dossier blijkt dat volgende stukken werden overgemaakt:

- verklaring ziekenfonds op naam van de referentiepersoon en op naam van de verzoeker;
- attest/verklaring bewijs van behoorlijke huisvesting;
- individuele rekening per jaar 2016 op naam van de verzoeker;
- tewerkstellingsattest 2015 en 2016 op naam van de verzoeker;
- formulier voor de gezondheidsbeoordeling en uittreksel uit het koninklijk besluit van 28 mei 2003 betreffende het gezondheidstoezicht op de werknemers;
- schrijven van een uitzendconsulente;
- weekoverzicht 2015;
- uitprint van een e-mail van een uitzendconsulente;
- uittreksel uit het bevolkingsregister, attest van werkverlet, ontvangstbewijs van de verklaring tot wettelijke samenwoning en uittreksel uit de bevolkings- en vreemdelingenregisters;
- uitnodigingen feestjes;

- schrijven van J.R.K.;
- uitkeringsattesten ziekenfonds;
- doktersattesten op naam van de referentiepersoon;
- attest van inburgering;
- huurovereenkomst van de referentiepersoon;
- attest ocmw op naam van de verzoeker;
- verklaring van een relatie op naam van de referentiepersoon.

Op 21 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 23 september 2016 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 24.03.2016 werd ingediend door:

“(…)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de 'familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg:

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen ver- kregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de in-schakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attesten Nationaal Verbond van Socialistische Mutualiteiten Bond Moyson dd. 24.03.2016 en 16.06.2016 waaruit blijkt dat ze in de periode 21.01.2016 - 15.06.2016 een uitkering wegens arbeidsongeschiktheid ontving
- medisch attest dr. D. M. K. (...) dd. 07.08.2013 waaruit blijkt dat ze op datum van het attest blijvende last heeft van haar rechterschouder na een ingreep en waarin de dokter verklaart dat ze definitief niet meer in staat is om haar werk als poetsvrouw verder te zetten; attest dr. N. L. (...) (AZ Nikolaas) dd. 10.05.2016 waaruit blijkt dat de referentiepersoon voor de periode 21.01.2016 tot 30.06.2016 werkonbekwaam werd verklaard

Volgens de meest recente gegevens ontvangt de referentiepersoon een uitkering wegens primaire arbeidsongeschiktheid. Echter, een arbeidsongeschiktheidsuitkering is beperkt in de tijd, namelijk tot de periode dat de begunstigde ziek is. Voor zover deze ziekte zou aanhouden en aan een aantal voorwaarden is voldaan, kan dit eventueel een invaliditeitsuitkering worden. Echter, daartoe bevat het dossier geen aanwijzingen. Het medisch attest dd. 07.08.2013 waarin de behandelende geneesheer stelt dat de referentiepersoon definitief niet meer in staat is om haar werk als poetsvrouw verder te zetten, doet hier geen afbreuk aan. Uit dit attest blijkt immers niet dat ze niet in staat is een andere job uit te oefenen.

Uit de voorgelegde bewijsstuk blijkt niet wat de concrete situatie is van de referentiepersoon: kan zij terug aan de slag nadat zij genezen is en welk loon kan zij verwachten? Of had de referentiepersoon voorafgaand aan de periode van arbeidsongeschiktheid geen werkgever meer en is zij dus werkzoekende? In hoeverre heeft zij recht op een werkloosheidsuitkering?

Op basis van enkel het voorgelegde document kan onze dienst niet afdoende beoordelen of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon afdoende stabiel en regelmatig zijn. Om dit te kunnen stellen dient er immers zowel naar het recente verleden toe bewezen te zijn dat de referentiepersoon op regelmatige basis over een stabiel inkomen kon beschikken, alsook dient er een (beperkt) toekomstperspectief te zijn betreffende de bestaansmiddelen. Dit is door de aard van de uitkering niet het geval.

Onafgezien van deze vaststellingen blijkt ook het beschikbare bedrag ontoereikend. Immers, de referentiepersoon had in de periode januari - juni 2016 een gemiddeld maandelijks inkomen van €880,72. Zij beschikt dan ook niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijks vaste kosten zoals de huurlasten en de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is, en niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, ze kan genieten van een lagere huurprijs voor haar sociale huurwoning welke afwijkt van de basishuurprijs en welke individueel werd aangepast aan onder andere het inkomen van de huurder. De sociale huisvestingsmaatschappij W. (...) heeft reeds geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is.

Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

Tevens werden er bewijzen voorgelegd met betrekking tot de persoonlijke inkomsten van betrokkene. Er kan met deze documenten echter geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis: artikel 7,1 , 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

*Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Immers, het staat betrokkene en zijn partner vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun gezinsleven zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Dit hoeft niet noodzakelijk afbreuk te doen aan hun gezinsleven. Betrokkene voldoet niet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen, derhalve kan hij niet langer in België verblijven. Het logische gevolg van het niet erkennen van het verblijfsrecht is dat betrokkene het land moet verlaten. Er zijn geen gemeenschappelijke kinderen, noch is er sprake van enige medische problematiek op naam van betrokkene.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet.

Het middel is als volgt onderbouwd:

*"Artikel 40ter van de verblijfswet voorziet :
(...)*

Volgens het genoemde artikel van de Verblijfswet (Vw) moet de Belg aantonen dat hij 'beschikt' over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. De Verblijfswet stelt geen vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen waarover de Belg beschikt, noch ratione personae, noch ratione loci. Er is ook nergens sprake van dat de bestaansmiddelen rechtstreeks uit tewerkstelling van de referentiepersoon moeten voorkomen. De wettelijke samenlevingsovereenkomst veronderstelt dat de verzoeker bijdraagt in de lasten van het gezin wat hij ook doet en waardoor het gezin een waardig leven kan leiden ondanks de geringere inkomsten van de Belgische partner. De aangevochten beslissing voegt dus iets toe aan de wet dat er niet in te lezen staat.

Ook in de voorbereidende werken bij de genoemde Verblijfswet is er geen de minste aanwijzing van het stellen van een vereiste met betrekking tot de herkomst van de bestaansmiddelen van de persoon die zich laat vervoegen.

Zelfs taalkundig kan uit de definities van het woord «beschikken» niet worden afgeleid dat een Belg niet zou kunnen beschikken over, of gebruikmaken van, het inkomen van zijn partner. (Van Dale definieert "beschikken" als "1. beslissen over: afwijzend op iets beschikken; 2. gebruikmaken van: vrij (kunnen) beschikken over" en Wolters als "1. gebruik kunnen maken (van iemand of iets); 2. beslissen over".

Bij meerdere arresten oordeelde de RvV dat de verweerder bij het vooropstellen dat de inkomstenvereiste bestaat enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon zich daarvoor baseert op een te enge en verkeerde lezing van de Verblijfswet (zie o.m. RvV nr. 163.345 van 1 maart 2016; RvV nr. 163.344 van 1 maart 2016; RvV nr. 161.476 van 5 februari 2016; RvV nr. 145.913 van 21 mei 2015; RvV nr. 126.996 van 14 juli 2014).

In de foutieve interpretatie van DVZ zal, met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid, vermeden kunnen worden dat het familielid tijdens zijn verblijf ten laste komt van de sociale bijstand als de Belg in eigen hoofde over bestaansmiddelen beschikt. Echter is het verlies van toereikende bestaansmiddelen steeds een latent risico ongeacht of die middelen persoonlijk, dan wel van de echtgenoot afkomstig zijn. Conform de rechtspraak van de RvV verwijst de verzoeker hiervoor naar rechtspraak van het Hof van Justitie over een Unieburger en zijn partner (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006). De RvV besloot in casu niet in te zien waarom het risico op verlies van toereikende bestaansmiddelen anders ingeschat moet worden voor een Belg en zijn familie.

Ook het artikel 40bis § 4, tweede lid Verblijfswet, dat gaat over de familie van een economisch niet-actieve Unieburger, stelt als voorwaarde dat die Unieburger over voldoende bestaansmiddelen moet 'beschikken'. Over die categorie heeft het Hof van Justitie uitdrukkelijk gezegd dat er geen vereiste gesteld kan worden over de herkomst van de bestaansmiddelen (HvJ C-408/03, Commissie/België, van 23 maart 2006).

De bestaansmiddelen van de echtgenoot van een Belg kunnen ook niet vallen onder de uitgesloten bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, tweede lid, 2° en 3° Verblijfswet. Dat wil zeggen leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering, overbruggingsuitkering, en werkloosheidsuitkering als er geen bewijs is van een actieve zoektocht naar werk.

Het artikel 20 VWEU verzet zich tegen nationale maatregelen die tot gevolg hebben dat (statische) Unieburgers het effectieve genot ontzegd wordt van de belangrijkste "aan hun status van burger van de Unie ontleende rechten" (zie o.m. HvJ 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42). Een nationale maatregel waarbij de bestaansmiddelenvereiste enkel beoordeeld wordt met betrekking tot de bestaansmiddelen die de Belg genereert, kan het effectieve genot van de belangrijkste aan de status van Unieburger ontleende rechten, waarover de Belg beschikt, ontzeggen. Immers, wanneer er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de Unieburger en de derdelander aan wie een verblijfsrecht wordt geweigerd, kan het nuttig effect van het Unieburgerschap in het gedrang gebracht worden aangezien deze afhankelijkheid ertoe kan leiden dat de Unieburger als gevolg van de weigering van de gezinshereniging gedwongen zal worden niet enkel het grondgebied van de lidstaat waarvan hij onderdaan is te verlaten, maar eveneens het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten.

In samenhang met artikel 20 VWEU wijst de RvV ook op het evenredigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van Unierecht. Nu de bestaansmiddelenvereiste tot legitiem doel heeft het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren, is een automatische verblijfsweigering om de reden dat de Belg in eigen hoofde niet voldoet aan de bestaansmiddelenvereiste niet proportioneel met dit doel in die gevallen waar de Belgische gezinshereniger aantoonbaar samen met de derdelander te beschikken over voldoende, stabiele en toereikende bestaansmiddelen, voor zover hij ook aannemelijk maakt over het geheel van die bestaansmiddelen vrij te kunnen beschikken.

Met het instellen van de inkomensvereiste in artikel 40ter Vw beoogt de wetgever te vermijden dat vreemdelingen die een verblijfsrecht willen verkrijgen in het kader van gezinshereniging, ten laste vallen van de overheid. Het inkomen van de partner van de Belgische referentiepersoon kan net als gevolg hebben dat de Belg zelf niet (langer) ten laste valt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk. Bijgevolg staat een interpretatie waarbij ook rekening gehouden wordt met het inkomen van de partner van de Belg, op voorwaarde dat de Belg erover kan beschikken, het door de wetgever beoogde doel niet in de weg.

Zowel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term "beschikt" uit artikel 40ter, tweede lid Vw leidt ertoe dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben.

Daargelaten de vraag of met de persoonlijke inkomsten van de partner van de Belg rekening gehouden kan worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belg, indien vastgesteld wordt dat de in aanmerking genomen bestaansmiddelen niet aan de gestelde vereisten voldoen, is DVZ op grond van artikel 42 §1, tweede lid Vw wettelijk verplicht een behoefteanalyse te verrichten. Hierbij dient "op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden" uitgemaakt te worden "welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden". De beroepsactiviteiten en de persoonlijke inkomsten van de partner kunnen (en hebben in casu) een wezenlijke invloed op diens behoeften en zijn dus relevant in het kader van de individuele behoefteanalyse. Het eigen inkomen van de partner van de Belg kan niet zomaar genegeerd worden, aangezien deze inkomsten mee zullen bepalen wat het financieel referentiekader uitmaakt van het gezin. Deze inkomsten moeten minstens indirect in rekening gebracht worden teneinde "de gezinssamenstelling, de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagdagelijkse leven..." te beschouwen.

Het middel dient derhalve als ontvankelijk en gegrond te worden weerhouden."

2.2.1. Artikel 40ter, § 2, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"§ 2. De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

(...)"

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de eigen inkomsten van de verzoeker gemotiveerd dat met deze inkomsten geen rekening kan worden gehouden *“bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Immers, het is de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken. Het gaat om een voorwaarde die te dezen enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien (arrest RvS nr. 232.612 dd. 20.10.2015). Er dient bijkomend opgemerkt te worden dat geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget.”*

De verzoeker werpt in een theoretisch betoog op dat *“(z)owel een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term “beschikt” uit artikel 40ter, tweede lid Vw (...) ertoe (leidt) dat niet aangenomen kan worden dat deze enkel de eigen inkomsten van de Belgische referentiepersoon tot voorwerp kan hebben”*.

Hoewel de verzoeker in zijn betoog kan worden gevolgd, gaat hij er in deze aan voorbij dat in de bestreden beslissing tevens wordt gemotiveerd dat *“geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget”*. Dit motief volstaat op zichzelf om te schragen waarom met de inkomsten van de verzoeker geen rekening kan worden gehouden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Te dezen betwist de verzoeker niet dat er geen documenten werden voorgelegd waaruit zou moeten blijken of en in welke mate hij met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget. Hij laat weliswaar gelden dat de wettelijke samenlevingsovereenkomst veronderstelt dat hij bijdraagt in de lasten van het gezin, wat hij ook doet en waardoor het gezin een waardig leven kan leiden ondanks de geringere inkomsten van de Belgische partner, doch hij toont niet *in concreto* aan dat hij ook effectief bijdraagt in de lasten en in welke mate hij dit doet. Het komt de Raad niet kennelijk onredelijk over dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris van de aanvrager van een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger verwacht dat deze, wanneer hij eigen bestaansmiddelen voorlegt waarmee volgens hem rekening dient te worden gehouden bij het nagaan van de bestaansmiddelenvereiste ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, *in concreto* aantoonde dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk over deze bestaansmiddelen kan beschikken en in welke mate dit het geval is. Nu de verzoeker *in casu* niet heeft aangetoond dat hij *“met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget”* en dat zijn partner aldus daadwerkelijk over zijn inkomsten kan beschikken, heeft hij, daargelaten de vraag of een letterlijke, een analoge, een Unierechtelijke als een teleologische interpretatie van de term *“beschikt”* in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet er al dan niet toe leidt dat de inkomsten van de vreemdeling niet principieel uitgesloten kunnen worden, geen belang bij zijn theoretische kritiek op de overweging in de bestreden beslissing dat het *“de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen (is), die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken”* en dat het gaat *“om een voorwaarde die (...) enkel in hoofde van de Belgische referentiepersoon wordt voorzien”*. De eventuele gegrondheid van deze grief kan, gelet op de vaststelling van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dat *“geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget”*, immers niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Een schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet wordt niet op ontvankelijke wijze aangetoond.

2.2.2. Artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde van het toereikend karakter van de bestaansmiddelen bedoeld in de artikelen 40bis, § 4, tweede lid, en 40ter, § 2, tweede lid, 1°, niet is voldaan, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Te dezen laat de verzoeker gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris bij het maken van de behoefteanalyse in de zin van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet de eigen inkomsten van de Belg niet zomaar kan negeren.

In de bestreden beslissing maakt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de volgende behoefteanalyse:

“Op basis van enkel het voorgelegde document kan onze dienst niet afdoende beoordelen of de bestaansmiddelen van de referentiepersoon afdoende stabiel en regelmatig zijn. Om dit te kunnen stellen dient er immers zowel naar het recente verleden toe bewezen te zijn dat de referentiepersoon op regelmatige basis over een stabiel inkomen kon beschikken, alsook dient er een (beperkt) toekomstperspectief te zijn betreffende de bestaansmiddelen. Dit is door de aard van de uitkering niet het geval. Onafgezien van deze vaststellingen blijkt ook het beschikbare bedrag ontoereikend. Immers, de referentiepersoon had in de periode januari - juni 2016 een gemiddeld maandelijks inkomen van €880,72. Zij beschikt dan ook niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Gelet op de maandelijks vaste kosten zoals de huurlasten en de nutsvoorzieningen, de variabele kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat de elementen van het dossier erop wijzen dat de referentiepersoon behoeftig is, en niet beschikt over voldoende bestaansmiddelen om in haar levensonderhoud te voorzien. Immers, ze kan genieten van een lagere huurprijs voor haar sociale huurwoning welke afwijkt van de basishuurprijs en welke individueel werd aangepast aan onder andere het inkomen van de huurder. De sociale huisvestingsmaatschappij W. (...) heeft reeds geoordeeld dat de referentiepersoon behoeftig is.”

Nu de verzoeker niet betwist dat er “geen documenten voorgelegd werden waaruit zou moeten blijken of en in welke mate betrokkene met zijn persoonlijke inkomsten bijdraagt aan het gezinsbudget” maakt hij niet aannemelijk dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat “de referentiepersoon behoeftig is” en dat het bedrag waarover hij kan beschikken “veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen”.

Een schending van artikel 42, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.2.3. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN